

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Case note: HR (zaakrn. 11/03153, LJN BX6962: [erkenning en adoptie Pools kind])

de Boer, T.M.

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

de Boer, T. M., (2013). Case note: HR (zaakrn. 11/03153, LJN BX6962: [erkenning en adoptie Pools kind]), No. 221, Nov 02, 2012. (Nederlandse Jurisprudentie; Vol. 2013, No. 18).

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

NJ 2013/221: Buitenlandse erkenning minderjarige; strijd met openbare orde in zin art. 9 en 10 Wet conflictenrecht afstamming (oud), thans art. 10:...

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Instantie:	Hoge Raad	Datum:	2 november 2012
Magistraten:	Mrs. E.J. Numann, A.M.J. van Buchem-Spans, J.C. van Oven, C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp	Zaaknr:	11/03153
Conclusie:	A-G mr. J.L.R.A. Huydecoper	LJN:	BX6962
Noot:	Th.M. de Boer	Roepnaam:	-
Brondocumenten:	ECLI:NL:PHR:2012:BX6962, Conclusie, Hoge Raad (Advocaat-Generaal), 02-11-2012; ECLI:NL:HR:2012:BX6962, Uitspraak, Hoge Raad, 02-11-2012; ECLI:NL:PHR:2012:BV8216, Conclusie, Hoge Raad (Advocaat-Generaal), 01-06-2012; ECLI:NL:HR:2012:BV8216, Uitspraak, Hoge Raad, 01-06-2012; Beroepschrift, Hoge Raad, 13-06-2011		

Wetgeving: Wca (oud) art. 9, 10; BW art. 10:100, 10:101

Brondocument: HR, 02-11-2012, nr 11/03153

Essentie

Buitenlandse erkenning minderjarige; strijd met openbare orde in zin *art. 9 en 10 Wet conflictenrecht afstamming (oud)*, thans art. 10:100 en 10:101 BW; omzeiling regels interlandelijke adoptie van Haags Adoptieverdrag 1993. Art. 10 lid 2, aanhef en onder a, Wet conflictenrecht afstamming (Wca) brengt niet mee dat de openbare orde-exceptie bij buitenslands tot stand gekomen erkenningen slechts toepassing kan vinden bij erkenningen waartoe de man naar Nederlands recht onbevoegd zou zijn, nu art. 10 lid 2 inhield dat de in dat lid onder a-c bedoelde erkenningen in elk geval onder de exceptie vallen, en de wet dus heeft opengelaten dat nog andere categorieën van buitenslands tot stand gekomen erkenningen onder de exceptie vallen. Een door een gehuwde Nederlandse man buitenslands verrichte erkenning waarmee wordt beoogd de regelgeving op het gebied van de interlandelijke adoptie te omzeilen, is kennelijk in strijd met de openbare orde, ook al staat niet vast dat de man naar Nederlands recht onbevoegd was tot erkenning.

Samenvatting

Verzoekers tot cassatie (de man en de vrouw) zijn met elkaar gehuwd. De man is Nederlander. De vrouw heeft de Nederlandse en de Poolse nationaliteit. Uit het huwelijk zijn geen kinderen geboren. De man heeft in Polen een minderjarig kind van Poolse nationaliteit erkend. De Poolse rechter heeft de adoptie van de minderjarige door de vrouw uitgesproken. Sinds kort na haar geboorte heeft de minderjarige bij de man en de vrouw in Nederland verbleven. De minderjarige is uit huis geplaatst en verblijft sindsdien in een pleeggezin. In dit geding heeft verweerster in cassatie sub 1 (de Raad voor de Kinderbescherming) verzocht om verweerster in cassatie sub 2 (Bureau Jeugdzorg) tot voogdes over de minderjarige te benoemen. De rechtbank heeft het verzoek toegewezen en die beslissing is door het hof bekrachtigd. Op basis van de weigering van de man om mee te werken aan een DNA-onderzoek oordeelde het hof dat de man niet de biologische vader van de minderjarige is. Mede gelet op deze omstandigheid concludeerde het hof dat de man en de vrouw de regelgeving met betrekking tot interlandelijke adoptie (als neergelegd in het Haags Adoptieverdrag 1993 en de bijbehorende uitvoeringswet) hebben willen omzeilen. De erkenning in Nederland van de erkenning door de man in Polen van de minderjarige zou daarom kennelijk in strijd zijn met de openbare orde. Hiertegen keert zich het middel. Voor zover het middel ervan uitgaat dat het hof toepassing heeft gegeven aan art. 10 lid 2, aanhef en onder a, Wet

conflictenrecht afstamming (Wca) mist het feitelijke grondslag. Het hof heeft in het midden gelaten of tussen de man en de minderjarige ten tijde van de erkenning een nauwe persoonlijke betrekking bestond. Het heeft dan ook niet geoordeeld dat de man naar Nederlands recht onbevoegd was de minderjarige te erkennen, en is dus niet op grond van de bepaling van art. 10 lid 2, aanhef en onder a, Wca gekomen tot toepassing van de openbare orde-exceptie. De laatstbedoelde bepaling brengt niet mee dat de openbare orde-exceptie bij buitenslands tot stand gekomen erkenningen slechts toepassing kan vinden bij erkenningen waartoe de man naar Nederlands recht onbevoegd zou zijn, nu art. 10 lid 2 inhield dat de in dat lid onder a-c bedoelde erkenningen in elk geval onder de exceptie vallen, en de wet dus heeft opengelaten dat nog andere categorieën van buitenslands tot stand gekomen erkenningen onder de exceptie vallen. Het hof is terecht ervan uitgegaan dat een door een gehuwde Nederlandse man buitenslands verrichte erkenning waarmee wordt beoogd de regelgeving op het gebied van de interlandelijke adoptie te omzeilen, kennelijk in strijd met de openbare orde is, ook al staat niet vast dat de man naar Nederlands recht onbevoegd was tot erkenning. Het hof heeft niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door bij zijn op de omstandigheden van het geval berustende oordeel dat de door de man verrichte erkenning ertoe diende de regelgeving op het gebied van interlandelijke adoptie te omzeilen, mede betekenis te hechten aan het feit dat de man, anders dan hij stelt, niet de biologische vader of verwekker van de minderjarige is. Op dit een en ander stuiten de klachten, voor zover die feitelijke grondslag hebben, af.

Partij(en)

1. de man,
2. de vrouw,

beiden wonende te Hazerswoude-Rijndijk gemeente Rijnowoude, verzoekers tot cassatie, adv.: mr. R.W. van den Hoek,
tegen

1. De Raad voor de Kinderbescherming, Regio Rotterdam Rijnmond, Locatie Rotterdam, te Rotterdam,
2. de Stichting Bureau Jeugdzorg Zuid-Holland, te 's-Gravenhage,
verweersters in cassatie, adv.: mr. J. van Duijvendijk-Brand.

Conclusie

Aanvullende conclusie A-G mr. J.L.R.A. Huydecoper:

1. In deze zaak is door mij geconcludeerd op 2 maart 2012. In de vervolgens gegeven beschikking van 1 juni 2012, *NJ* 2012/342, *LJN* BV8216, heeft de Hoge Raad oproeping bevolen van de moeder van de minderjarige, als belanghebbende.

Deze oproeping heeft inmiddels plaatsgehad. De moeder van de minderjarige heeft geen gebruik gemaakt van de gelegenheid om haar mening over het cassatieberoep kenbaar te maken.

2. In de op 2 maart jl. genomen conclusie heb ik uiteengezet dat de aangevoerde cassatiemiddelen volgens mij ongegrond waren. Er zijn sedert die conclusie geen argumenten of gegevens anderszins aan de orde gesteld die mij aanleiding geven om anders te concluderen, dan in die conclusie werd verdedigd; met dien verstande dat die conclusie uitmondde in het advies, de moeder van de minderjarige alsnog op te roepen. Nu dat inmiddels gebeurd is, moet de conclusie thans luiden, zoals hieronder weergegeven.

Conclusie

Ik concludeer tot verwerping.

Uitspraak

Hoge Raad:

1. Het geding in feitelijke instanties en het geding in cassatie tot 1 juni 2012

Voor het verloop van het geding in feitelijke instanties en het geding in cassatie tot 1 juni 2012 verwijst de Hoge Raad naar zijn tussenbeschikking van 1 juni 2012 (*LJN BV8216, NJ 2012/342*).

2. Voortzetting van het geding in cassatie

De biologische moeder heeft geen gebruik gemaakt van de haar alsnog gegeven gelegenheid om een verweerschrift in te dienen.

De Advocaat-Generaal J.L.R.A. Huydecoper heeft een aanvullende conclusie genomen die strekt tot verwerping van het beroep.

De advocaat van de man en de vrouw heeft bij brief van 16 september 2012 stukken naar de Hoge Raad gestuurd. Deze brief is niet een reactie op de aanvullende conclusie van de Advocaat-Generaal, zodat de Hoge Raad daarop gelet op art. 44 lid 3 Rv geen acht zal slaan.

3. Beoordeling van het middel

3.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

- (i) De man en de vrouw zijn op 20 augustus 2001 in de gemeente Rijnwoude met elkaar gehuwd. De man is Nederlander. De vrouw heeft de Nederlandse en de Poolse nationaliteit. Uit het huwelijk zijn geen kinderen geboren.
- (ii) Op (...) 2008 is de minderjarige te X. (Polen) geboren uit de biologische moeder, die de Poolse nationaliteit heeft en ten tijde van de geboorte van de minderjarige zestien jaar was. Ook de minderjarige heeft de Poolse nationaliteit.
- (iii) De minderjarige verblijft sinds veertien dagen na haar geboorte bij de man en de vrouw in Nederland.
- (iv) Op 28 mei 2008 is de minderjarige door de man in Polen erkend. Op haar geboorteakte staat de man vermeld als vader.
- (v) Bij beschikking van 22 oktober 2008 heeft het kantongerecht te Suwalski (Polen) de adoptie van de minderjarige door de vrouw uitgesproken, verklaard dat deze adoptie een sterke adoptie is en derhalve gevolgen uit art. 121 van het (Poolse) Familie- en Voogdijwetboek medebrengt en aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Krakau gelast een nieuwe geboorteakte van de minderjarige op te maken. Blijkens deze beschikking is het Poolse gerecht ervan uitgegaan dat de vrouw woonachtig was in Polen.
- (vi) Bij beschikking van de rechtbank 's-Gravenhage van 20 januari 2009 is op verzoek van de Raad de voorlopige voogdij over de minderjarige toegewezen aan BJZ met een vervaltermijn van twaalf weken na 9 januari 2009. de minderjarige is op 3 april 2009 uit huis geplaatst en verblijft sindsdien met een ander Pools meisje, dat eveneens sedert kort na haar geboorte bij de man en de vrouw verbleef, in een pleeggezin.

3.2. De zaak betreft, zoals de Hoge Raad reeds in zijn tussenbeschikking heeft vastgesteld, een verzoek van de Raad om te voorzien in de voogdij over de minderjarige.

De rechtbank heeft in haar beschikking van 11 maart 2010 het verzoek van de Raad om de BJZ tot voogdes over de minderjarige te benoemen toegewezen. Het hof heeft deze beschikking bekrachtigd. Het oordeelde dat de door de man in Polen verrichte erkenning van de minderjarige geen effect heeft in Nederland. Hetgeen het hof dienaangaande in de rov. 25-29 heeft overwogen kan als volgt worden samengevat. Een buitenslands verrichte erkenning wordt ingevolge de art. 9 lid 1, aanhef en onder c, en art. 10 lid 1 Wet conflictenrecht afstamming (hierna: Wca) in Nederland niet erkend indien die kennelijk in strijd is met de openbare orde.

Art. 10 lid 2, aanhef en onder a, Wca bepaalt dat een buitenslands tot stand gekomen erkenning in elk geval kennelijk in strijd is met de openbare orde, indien die erkenning verricht is door een Nederlander die naar Nederlands recht niet bevoegd zou zijn het kind te erkennen. De wetgever achtte dit voorschrift noodzakelijk teneinde omzeiling van de ter bescherming van kinderen ingevoerde regels met betrekking

tot interlandelijke adoptie te voorkomen. Uit de bijzondere omstandigheden van het onderhavige geval, waaronder de omstandigheid dat de man niet bereid is een DNA-onderzoek te doen verrichten teneinde vast te stellen of zijn stelling juist is dat hij de biologische vader van de minderjarige is - op basis waarvan het hof oordeelt dat de man niet de biologische vader van de minderjarige is - leidt het hof af dat de man en de vrouw de regelgeving met betrekking tot interlandelijke adoptie (als neergelegd in het Haags Adoptieverdrag van 29 mei 1993, *Trb.* 1993, 197, en de Wet van 14 mei 1998, *Stb.* 302, tot uitvoering van dat verdrag) hebben willen omzeilen. De erkenning in Nederland van de erkenning door de man in Polen van de minderjarige zou daarom kennelijk in strijd zijn met de openbare orde. Daarbij kan in het midden blijven of tussen de man en de minderjarige ten tijde van de erkenning een nauwe persoonlijke betrekking bestond. Voorts oordeelde het hof (rov. 31) dat de vrouw ten tijde van de adoptieprocedure voor de Poolse rechter haar gewone verblijfplaats in Nederland had en dat het daarom ging om een interlandelijke adoptie waarop het Haags Adoptieverdrag 1993 van toepassing was. Aangezien de adoptie niet in overeenstemming met de regels van dat verdrag heeft plaatsgevonden, is deze naar Nederlands recht niet rechtsgeldig.

3.3. Onderdeel 1 klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat sprake is van omzeiling van de regelgeving met betrekking tot interlandelijke adoptie en dat het hof tot dat oordeel kwam op grond van een onjuiste rechtsopvatting waar het zijn oordeel dat de man naar Nederlands recht niet bevoegd was de minderjarige te erkennen mede daarop baseerde dat de man niet de biologische vader of verwekker van de minderjarige is. Het onderdeel wijst in dit verband erop dat naar Nederlands recht voor een erkenning niet nodig is dat de erkenner de biologische vader of verwekker van het kind is.

3.4. Voorafgaand aan de behandeling van deze klacht merkt de Hoge Raad op dat de Wet conflictenrecht afstamming op 1 januari 2012 is ingetrokken tengevolge van de inwerkingtreding van de Wet van 19 mei 2011, *Stb.* 272 (Vaststellings- en Invoeringswet Boek 10 Burgerlijk Wetboek). De bepalingen van de art. 9 en 10 Wca zijn in de huidige art. 10:100 en 10:101 BW opgenomen.

Voor zover het onderdeel ervan uitgaat dat het hof toepassing heeft gegeven aan art. 10 lid 2, aanhef en onder a, Wca mist het feitelijke grondslag. Het hof heeft in het midden gelaten of tussen de man en de minderjarige ten tijde van de erkenning een nauwe persoonlijke betrekking bestond. Het heeft dan ook niet geoordeeld dat de man naar Nederlands recht onbevoegd was de minderjarige te erkennen, en is dus niet op grond van de bepaling van art. 10 lid 2, aanhef en onder a, Wca gekomen tot toepassing van de openbare orde-exceptie. De laatstbedoelde bepaling brengt niet mee dat de openbare orde-exceptie bij buitenslands tot stand gekomen erkenningen slechts toepassing kan vinden bij erkenningen waartoe de man naar Nederlands recht onbevoegd zou zijn, nu art. 10 lid 2 inhield dat de in dat lid onder a-c bedoelde erkenningen in elk geval onder de exceptie vallen, en de wet dus heeft opengelaten dat nog andere categorieën van buitenslands tot stand gekomen erkenningen onder de exceptie vallen. Het hof is terecht ervan uitgegaan dat een door een gehuwde Nederlandse man buitenslands verrichte erkenning waarmee wordt beoogd de regelgeving op het gebied van de interlandelijke adoptie te omzeilen, kennelijk in strijd met de openbare orde is, ook al staat niet vast dat de man naar Nederlands recht onbevoegd was tot erkenning. Het hof heeft niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door bij zijn op de omstandigheden van het geval berustende oordeel dat de door de man verrichte erkenning ertoe diende de regelgeving op het gebied van interlandelijke adoptie te omzeilen, mede betekenis te hechten aan het feit dat de man, anders dan hij stelt, niet de biologische vader of verwekker van de minderjarige is.

Op dit een en ander stuiten de klachten van het onderdeel, voor zover die feitelijke grondslag hebben, af.

3.5. Onderdeel 2 klaagt dat het hof ten onrechte heeft overwogen dat de door de Poolse rechter uitgesproken adoptie van de minderjarige door de vrouw in Nederland niet voor erkenning in aanmerking komt. Het onderdeel voert daartoe aan dat het hof de vaststelling van de autoriteiten in Polen dat de gewone verblijfplaats van de vrouw in Polen was onvoldoende gemotiveerd heeft weerlegd. Deze klacht faalt. Het hof heeft in rov. 31 voldoende duidelijk uiteengezet op welke gronden het gekomen is tot het oordeel dat de vrouw ten tijde van de adoptieprocedure haar gewone verblijfplaats in werkelijkheid in Nederland had. Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

4. Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Noot

Auteur: Th.M. de Boer

1. Een Nederlandse man is in 2001 getrouwd met een Nederlands/Poolse vrouw. Het echtpaar woont in Nederland maar komt regelmatig in Polen. In 2008 worden in dat land kort na elkaar twee meisjes geboren. De nog zeer jonge Poolse moeders zijn kennelijk bereid hun baby's aan het echtpaar af te staan, want al een paar weken na de geboorte worden de kinderen in Nederland ingeschreven op het adres van hun nieuwe 'ouders'. Nog geen jaar later grijpt de Raad voor de Kinderbescherming in. De meisjes worden in een pleeggezin ondergebracht en de Raad begint een procedure ter voorziening in de voogdij, nu het van rechtswege aan de moeders toekomende gezag feitelijk niet werd uitgeoefend. Het echtpaar verzet zich daartegen. De vrouw betoogt dat zij een van de meisjes in Polen rechtsgeldig heeft geadopteerd, terwijl de man aktes overlegt waaruit blijkt dat hij beide kinderen in Polen heeft erkend. Rechtbank en hof passeren dat verweer. In twee afzonderlijke beschikkingen (*LJN BQ2950* en *LJN BQ 2937, NJ 2012/342*) bekrachtigt het hof de beslissingen van de rechtbank: een Bureau Jeugdzorg wordt belast met de voogdij en de kinderen blijven in het pleeggezin waarin zij tot dusver werden verzorgd. De echtgenoten stellen vervolgens cassatieberoep in tegen de beschikking van het hof in de zaak betreffende het geadopteerde kind.
Een van hun klachten richtte zich tegen het feit dat de biologische moeder, die door het hof als belanghebbende was aangemerkt, in cassatie niet was opgeroepen. De Hoge Raad oordeelde dat dit wel had moeten gebeuren en schortte de behandeling van de zaak op totdat de moeder in staat was gesteld een verweerschrift in te dienen: HR 1 juni 2012, *LJN BV8216, NJ 2012/342*). Aangezien daarop geen reactie kwam, kon de Hoge Raad nu definitief beslissen over de vraag (a) of de erkenning van het kind door de man in strijd is met de Nederlandse openbare orde, en (b) of de adoptie door de vrouw in aanmerking komt voor erkenning in Nederland.
2. De eerste vraag betreft de geldigheid van een rechtshandeling die buiten Nederland heeft plaatsgevonden. In het algemeen moet die vraag beantwoord worden aan de hand van het op die rechtshandeling toepasselijke recht. De geldigheid van een buiten Nederland gesloten overeenkomst of een in het buitenland opgemaakt testament wordt dus, afgezien van vormkwesities, bepaald door de *lex contractus*, respectievelijk de *lex successionis*. Voor de geldigheid van in het buitenland (zonder rechterlijke tussenkomst) gevestigde familierechtelijke betrekkingen ligt dat anders. De wetgever heeft op dit terrein de voorkeur gegeven aan een regeling van de 'erkenning van buitenslands tot stand gekomen rechtsfeiten en rechtshandelingen' boven een conflictenrechtelijke aanpak. Dat betekent dat niet bezien hoeft te worden welk recht op de afstammingskwesitie van toepassing is, maar alleen of er voldaan is aan enkele voorwaarden van processuele aard en of het ingeroepen rechtsgevolg de toets van onze openbare orde kan doorstaan. Deze regeling kreeg een wettelijke formulering in artikel 10 Wet conflictenrecht afstamming (Wca, Stb. 2002, 153), sinds de inwerkingtreding van Boek 10 BW vervangen door het gelijkkluidende art. 10:101. In het eerste lid wordt verlangd dat buitenslands tot stand gekomen rechtsfeiten of rechtshandelingen betreffende de afstamming zijn neergelegd in 'een door de bevoegde instantie overeenkomstig de plaatselijke voorschriften opgemaakte akte'. Van groter praktisch belang is het tweede lid, waarin strijd met de Nederlandse openbare orde 'in elk geval' wordt aangenomen als (a) een Nederlander in het buitenland een kind heeft erkend hoewel hij daartoe naar Nederlands recht niet bevoegd was, of als (b) niet voldaan is aan de eisen die het nationale recht van de moeder of het kind aan hun instemming met de erkenning stelt, of als (c) de in het buitenland opgemaakte akte kennelijk betrekking heeft op een schijnhandeling. Zie ook: HR 27 mei 2005, *NJ 2005/554* en mijn noot onder die beschikking.
3. In casu was er niets mis met de erkenning als zodanig: aan alle voorwaarden van het eerste lid van art. 10 Wca (thans art. 10:101 lid 1 BW) was volgens het hof voldaan. Vervolgens rijst de vraag of de openbare orde zich ertegen verzet dat in Nederland effect wordt toegekend aan de in Polen verrichte erkenningshandeling. Het

antwoord op die vraag leidt het hof af uit de ratio van art. 10 lid 2 sub a Wca. Zoals blijkt uit de MvT (Kamerstukken II 1998 /1999, 26675, nr. 3, p. 13 en p. 21), heeft de wetgever willen voorkomen dat de in Nederland geldende regels voor interlandelijke adoptie worden omzeild via de erkenning van een buitenechtelijk kind in Nederland of in het buitenland. Vandaar dat in art. 4 lid 2 Wca (thans art. 10:95 lid 2 BW) de vraag of *in Nederland* een kind kan worden erkend door een gehuwde Nederlandse man exclusief aan Nederlands recht wordt onderworpen, met uitsluiting van alle andere aanknopingsalternatieven die in het eerste lid worden genoemd. Vandaar ook dat wij niet bereid zijn enig rechtsgevolg toe te kennen aan een door een Nederlandse man *in het buitenland* verrichte erkenningshandeling die op grond van art. 1:204 BW nietig zou zijn.

4. Het (opmerkelijk beknopte) cassatiemiddel bestrijdt allereerst het oordeel van het hof dat aan de erkenning van het kind in Nederland geen rechtsgevolg kan worden toegekend nu daarmee kennelijk een omzeiling van de regels betreffende de interlandelijke adoptie werd beoogd. Het hof zou daarbij met name in aanmerking hebben genomen dat er onduidelijkheid bestond over de vraag of de man als de biologische vader/verwekker van het kind kan worden beschouwd, nu hij geweigerd had zich aan een DNA-onderzoek te onderwerpen. Het Nederlandse recht stelt echter niet de eis, aldus het middel, dat alleen de biologische vader/verwekker bevoegd is een kind te erkennen.

Dat blijkt geen sterk argument te zijn. In de lezing van de Hoge Raad heeft het hof zijn beslissing niet gebaseerd op de openbare orde-exceptie zoals geformuleerd in art. 10 lid 2 sub a Wca en heeft het dus ook geen oordeel gegeven over de vraag of de man naar Nederlands recht al dan niet bevoegd was het kind te erkennen. Strijd met de openbare orde kan immers ook worden aangenomen op andere gronden dan die van art. 10 lid 2 sub a, b of c, zoals het feit dat een gehuwde Nederlandse man in het buitenland een kind erkent met de bedoeling daarmee de regelgeving op het gebied van de interlandelijke adoptie te omzeilen. Het gaat in dit geval dus niet om de erkenningsbevoegdheid van de man maar om het ongeoorloofde oogmerk van de erkenning. Dat oogmerk kon *mede* worden afgeleid uit het feit dat de man had gesteld de biologische vader of verwekker van het kind te zijn, terwijl dat in werkelijkheid niet zo was.

5. Kennelijk had ook de vrouw niet de waarheid gesproken toen zij in Polen een adoptieprocedure in gang zette. In de adoptiebeschikking wordt vermeld dat zij op dat moment in Polen woonde, terwijl zij in werkelijkheid een man, een huis en een vaste baan in Nederland had. Klaarblijkelijk is de Poolse rechter afgegaan op de hem verschaftte gegevens en heeft hij op grond daarvan aangenomen dat het hier ging om een intern Pools geval. Op papier hadden alle betrokkenen immers hun gewone verblijfplaats in Polen en zij bezaten ook allemaal de Poolse nationaliteit. Zo bezien had de Poolse rechter dan ook geen enkele reden het (ook in Polen geldende) Verdrag van 1993 inzake de bescherming van kinderen en de samenwerking op het gebied van de interlandelijke adoptie toe te passen. Er komt pas een kink in de kabel wanneer de vrouw zich in Nederland op de Poolse adoptie beroept. Rechtbank en hof gaan ervan uit dat de vrouw ten tijde van de adoptie haar gewone verblijfplaats in Nederland had, en dat er *dús* sprake was van een interlandelijke adoptie. Nu de daarvoor geldende verdragsregels niet in acht zijn genomen zijn, is de in Polen uitgesproken adoptie niet vatbaar voor erkenning in Nederland.

Het cassatiemiddel richt zich met een rechtsklacht en een motiveringsklacht tegen de wijze waarop het hof heeft aangenomen dat de vrouw haar gewoon verblijf in Nederland had, zonder daarbij acht te slaan op de woonplaatsvermelding in de Poolse adoptiebeschikking. Daaraan is de Nederlandse rechter echter niet gebonden. Bovendien had het hof uitvoerig uiteengezet waarom de gewone verblijfplaats van de vrouw in Nederland en niet in Polen lag. Dus ook deze klacht kon het echtpaar niet baten. Dat is maar goed ook, dunkt mij, omdat juist de handelwijze van de vrouw erop duidt dat zij en haar man de interlandelijke adoptieregels bewust wilden omzeilen. Dat valt wellicht te verklaren uit hun kinderwens, maar zwaarder weegt natuurlijk het belang van het kind. Het gebruik van sluiproutes is daarmee in strijd en kan dan ook niet worden geduld.